

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne konfiscira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Velja celo leto 3 gld.,
pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji „Za vodo“ hiš.-št. 250 v drugem nadstropji na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Volite! Volite!

Ravnokar so se delile premije za živino po slovenskih deželah in marsikdo, ki je pripeljal na mesto konja, vola ali bika, dobil je lepo darilo ali še celo medalijo za živinče.

„Brencelj“, ki nima predstavljati sl. komisijam čveto-nogatih žival, vendar bi pa rad dobil tudi kako premijo, pohvalo ali medalijo, napravil je zbor tistih, ki bi radi postali poslanci v državnem zboru na Dunaji. Ponudilo se jih je mnogo, skoro vsakemu tretjemu nemškutarju ali Vošnjakovcu, od Zarnika doli do Jurčiča, se cedé sline po dnevnem desetaku in poslanski časti.

Vendar vsak ne more biti poslanec, kakor vsak ne minister, zaradi tega je „Brenceljnova“ volilna komisija ogledala vse skoz „rešpetlin“ in spoznala, da se tem-le dajo premije zaradi sposobnosti za državno poslanstvo.

1. Znanemu plesalcu in zanimivemu dvoritlju pri ženskah

dr. Dolfu Saferju,

kteri je tukaj naslikan z majhnimi nogami, ker si jih je menda odplesal in tudi s takimi lahko na Dunaj pride, ker se misli peljati. Najbolj zanimiva je pri njemu glava in to, kar je v njej. Dozdaj tega še ni pokazal, ker si je tisti

slavni trenutek prihranil za Dunaj. Vendar se sme misliti, da prazna ta glava ni, da so celó mažgani v njej, ker je že takrat, ko je nosil še zadej preklane hlače, za vodo pri „frnikolanji“ marsikoga za „kozla“ naredel, kar je „Brencelj“ že dokazal v podobi. Tudi je lahek, toraj izvrsten plesalec, kar je sam že dostikrat pokazal. On bo toraj lahko plesal, kakor se bo na Dunaji godlo. Zato ga „Brencelj“ priporoča posebno Ljubljani, ker mu, kar je ranjki Mokarjev Kajfež umrl in Janez Klobasa nima časa, ne pride boljši na misel.

2. Za ljubljansko okolico je najboljši gospod Brolih, advokat v Ljubljani. Ker bo gotovo voljen, se ne splača, da bi več spregovoril o njem, posebno, ker se ne vé nič dobrega, pa tudi nič slabega o njem.

3. Slavno znani bivši župan ljubljanskih nemčurjev, gospod dr. Jože Suppppan se prodaja po gorenjskih in notranjskih mestih in trgih. Da ga „Brencelj“ ne podá v podobi, temu je kriv njegov neizrečeno kisli obraz, kterege bi mogel sicer le zadet, ako bi pil maselc vina v kazini. Ker se pa ni hotel podati v to nevarnost, „Brencelj“ ni podobe dobil. Mož je človeške postave, ima glavo, kakor drugi, v sredi nos, zob je zdravih, oči so mu malo krmižljave, ker vedno po kakem ređu gleda, zna sedeti, če tudi slabo, na županskem stolu, toraj tudi iz državnoposlanskega ne bo padel, in je že čez 40 let star, toraj se ni bati, da bi ne bil že pameten. Kedar hoče biti „nobelj“, obleče frak. Govori le nemško, pa še to slabo. Pa pravijo, da več misli, kar pa nihče ne izve. Če bo voljen, bo pisal svoje ime z 10 „p“ (tedaj Suppppppppppan).

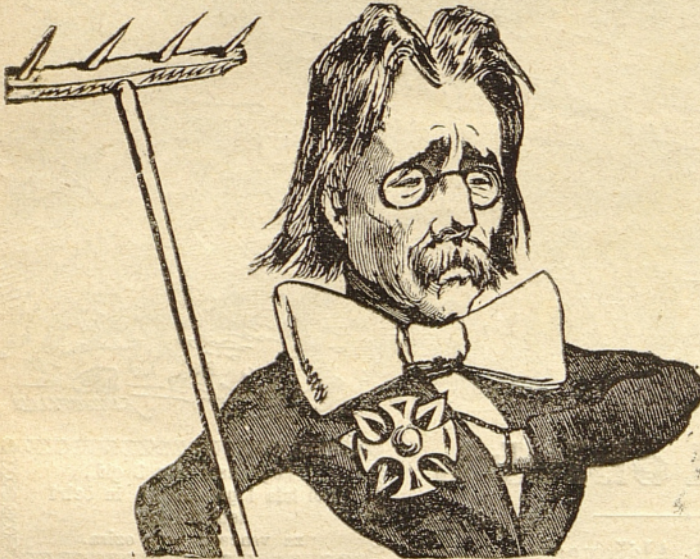
4. Dolenjem se priporočajo:

a) Jože Zagorc, najstarejši Mladoslovenec in najmlajši nemškutar, v Št. Jernejski fari na Dolenjskem rojen,

že dovolj star, da ga je morala že pamet srečati, govori „krajnsko špraho“ in slabo nemško, in zna, kakor kameleon, politično barvo spreminjati. Ima mlin, pa zna otrobe vezati, kar je pokazal pri Hočevarji na Krškem. Vse drugo je znano. Zaprt še ni bil nikoli, tudi reda še nima. Naslikati ga „Brencelj“ ni hotel, ker njegov obraz nič ne pomeni. Koze ima že davno stavljen.

b) Slavno znani slovenski renegat in župan ljubljanskih nemčurjev

dr. Korelj Dežman,

vitez „prokletih grabelj“ itd. itd. itd., kateri hoče sedeti v državnem zboru za Dolenjce. Tega ni treba dalje priporočati, ker vsak vé, koliko je na njem dobrega.

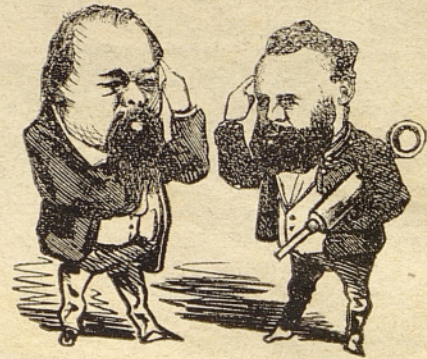
c) Znameniti krški magnat in mogočnjak Hočev ar, o katerem se tudi nič slabega ne vé, kakor da je bogat in je nemčurje v Krškem dobro napojil in napasel. Naslikati ga ni bilo moč, ker je ves ponemčurjen in se proti vsakemu drugače drži. Bolj zanimiv, kakor njegov obraz, je njegov mošnjček.

5. Gorenjskim kmetom ponujamo tržiškega župana gosp. Schellllesniggger-ja (Železnikarja), jako zanemivega moža, o katerem se je že mogo govorilo, predno je kdo vedel, da bo rojen. Pravijo, da je njegov oče z nekemu stavil več tržiških šlap, „da bo punca“ — pa je bil fant in zaradi tega je vreden vašega zaupanja, ker se ne bo dal podkupiti, za kar si bodi. Naslikati ga „Brencelj“ ni mogel, ker mož ne stoji tako mirno, da bi ga kdo dobro zadel. Njegov oče je bil zadnji, ki ga je dobro zadel in sicer preko glave. Sicer pa ni res, da bi ta mož pečene Slovence jedel, tudi Dežmanu še ni čevljev „pucal“, ker ima za to hlapca. Če ne bo imel časa, iti na Dunaj, bo pa hlapca s „kareto“ tje poslal.

Razen teh so se spoznali še nekteri za sposobne, da požlahnjijo poslansko pleme; ti se bodo ponujali na Štajarskem, Koroškem, Goriškem, v Tržaski okolici in po Istriji. Znani so dozdam le: Velikonemec Žnidaršič iz Brežic, ki se bo, ako bo mogoče, oddal v celjskem okraju, Brandstetter, Seidel, Reuter, Voregger, in morda celo neobhodno potrebni Vrečkov Matiček. Imena drugih dozdam še nišo znana, vendar jih bo kako nemčursko ali lahonsko društvo priporočilo. Vodilo pri volitvah naj vam bo nos, poduhajte vam priporočanega in če bo le količkaj po nemčurskem ali lahonskem duhu dišal, volite ga, potlej bo pa na svetu vse dobro.

S tem pa še ni dopolnjena vrsta vseh „Brenceljnovih“ kandidatov, marveč zdaj prideta še le dva prav težka in ta težka moža sta

dr. Tine Zarnik in dr. Jože Vošnjak.

Prvi, namreč dr. Tine, bi postal na vso moč rad mladoslovenski ali „svoj“ poslanec za gorenjska in notranjska mesta, prav tako, kakor dr. Suppppan. Ker ga vsi poznate in tudi veste, koliko je on hotel storiti za „Slovenijo“ (namreč banko), ga „Brencelj“ ne misli dalje hvaliti in priporočati, ker to bi se reklo desetake v Tinetov žep nositi. Tudi ni dvomiti, da bi on ne bil voljen, ker sicer bi se vtegnila zemlja stresti in iz neba bi jele prekle leteti, kar pa pravijo, da ni zdravo. Dr. Tine je tudi pripravljen, davke na polovico zmanjšati, pod tem pogojem, da se ostala polovica ne odrajtuje več v državno, ampak v njegovo kaso. Če ga pa ne volite, naj vas pa vrag vzame.

Drugi, namreč dr. Jože, bo pa voljen na Štajarskem v celjskem okraju. Volilci! Od tistega dne, ko ga vzdignete iz volilne čepinje voljenega, od tistega dne naprej ne bo po Vaših krajih nikdar več strašilo, nehala bo vsa duševna temota, vsi boste spregledali in spoznali, kaj je pravo in lepo, mora ne bo nikogar tlačila, nikomur se ne bo nič strašnega sanjalo, „bav-bava“ ne bo več, čarovnice bodo pobegnile, ciganke ne bodo mogle več krav „zaco-prati“ ali „jim narediti“, kajti kjerkoli zadoni Vošnjakov boben, tam povsod pobegnejo ti duhovi temote in mraka in oči gledajo v deveto deželo, kjer ima dr. Vošnjak zá-se že sedež „aboniran“. Da bi tacega možá zapustili?! Nikakor ne, le po njem, tako po ceni ga ne boste kmalu zopet ali morda nikoli več dobili.

Še eden je, kateri „Brenceljnu,“ na srcu leži, in kterega bi tudi rad spečal: Dr. Ploj, odvetnik na Štajarskem, jako izvrsten mož in narodnjak mlade krvi, ki še ni nikdar po glavi hodil. Za Slovence on dela nevidno, njegova levica ne vé, kaj stori desnica za-nje. Gotovo je le to, da podpera „Slov. Narod“ in to je že strašno veliko, kajti „Narod“ je največi časnik cele Turčije — hočem reči: cele Vošnjakove „Slovenije“ in kdor ga podpera, zasluži poslanski sedež v tej „Sloveniji“. Če bi ga pa ne volili, Vi volilci ptujskega okraja, Vam bo „Narod“ hlače pome-ril, le pripravite se!

Ti so toraj korenjaki, ktere Vam „Brencelj“ posebno na srce poklada. Tistih, ktere Vam bodo ponujali „farji“ in „stari“, pa še ne pogledjte ne, še manj pa jih volite. Le premislite, kako bi „Narod“, „Tednik“ in „Tagblatt“ in drugi listi te vrste nad Vami lajali, ko bi ne marali za njihove ljubčke! Potem bi bili tudi še daleč od tiste srečne liberalne dôle, v kateri bi vsakemu pečene piške v usta letele, posebno pa izvoljenim od Šafarjevega Dolfa do Zarnikovega Tineta.

Le po njih tedaj! Volite! Volite!

Pavliha gre k razstavi na Dunaj.

(Dalje.)

Bilo je zgodaj zjutraj, ko se zbudim. Spal nisem nič kaj dobro, mi je glava nagajala, na kateri sem čutil precej pošteno bulo, kakor se vjame pri že precej lepih pretepih naših fantov. Tudi se mi je po noči vedno sanjalo, da me hočeje ubiti, kar pa ni zelo prijetno, ker se nekter v sanjah brani in potem si roko ob zidu ali postelji otolče, da je kakor mehka hruška, ki pade iz drevesa na trda tla. Moja roka je bila na jutro višnjevo, rudeče in črno pisana. Če mislim še danes na tisto jutro, se mi nič prav ne ljubi ne jesti, ne piti.

Sedem na tisti leseni oder, na katerem leži trda besaga s slamo tako napolnjena, da skoro poka, in se ogledujem po životu. Obleka ni več praznična, manjka mi na životniku ali „lajbču“ treh gumb ali „knofov“, ravno toliko pri suknjici, pri kateri sta tudi rokala raztrgana, klobuk je popolnoma polomljen, kakor bi bila šla toča na-nj, svilnata ruta za vratam razcapana, kakor vojaška zastava, samo hlače in čevlji so v redu. Ej, ti prebita reč ti! Kaj bo pa zdaj? V taki obleki bi se še doma rad ne pokazal, toliko manj na Dunaji, kjer je vsaki dan, tudi delavnik, vse praznično. Šembraj, da se pri meni vsak dan tako zlodjevo konča!

Tipljem po mošnji in, hvala Bogu! denar je še ves, kolikor sem ga imel prejšnji dan. Da je le to, bo že, si mislim, bom šel pa zdaj kar naravnost domú. Vraga, kar naravnost? Ali nisem zaprt?

Vstanem toraj in stopim k vratam ter poskušam jih odpreti, pa ključalnice so tudi trdne, dasiravno druga železna roba, kar se je iz Dunaja dobi, ni posebno trdna.

Da bi stegnil svoje skrčene ude, jamem se sprehajati po ozki sobici. Če prav sem trdega ležišča navajen, so me vendar vse kosti bolele. Kake dve uri sem se tako po gosposko sprehajal, kar zarožlja ključ, vrata se odpro in brič mi veli, da grem ž njim. Za mano zaklene vrata, potem mi kaže pot, odpre druga vrata in me potisne noter.

Gospod, ki piše pri mizi, me pogleda, vstane, stopi k meni, mi stisne roko in mi pokaže stol, na kterega naj sedem. Tako prijazna policija ni bila še nikdar z menoj, kaj li to pomeni? Radoveden se vsedem.

„Zelo obžalujen,“ začne potem gospod, „da se je sinoči tako brezozirno z vami ravnalo. Toda naši stražnike niso vedeli, ko ga so prijeli in v zapor vteknili.“

„Res, malo lepše bi se bilo že lahko z mano ravnalo,“ pravim jaz nato, „taka luknja ni za poštenega Gorenjca, ki ni nikogar okradel, marveč le zaradi skrivnega policajja prav pošteno bulo na glavo dobil.“

„Vam se je krivica godila,“ pravi gospod na to, „toda mi je nismo krivi. Edini, ki vas je poznal, je oni skrivni stražnik ali policaj, kateri je pa še le danes prignal ona sleparja s kartami, ki sta hotela vas opehariti, in ž njima vred celo tako društvo. On še le je poprašal po nekem kmetu, kateri je bil morda med prijatimi, in kaj se je ž njim zgodilo, on je tudi povedal, kako krepko in naglo ste mu priskočili na pomoč, ker bi se mu bilo morda brez vas sicer slabo godilo, na vsak način pa bi bili vsi potepuhi ušli. Še enkrat toraj izrečem svoje obžalovanje zaradi tega, kar se vam je tukaj zgodilo, ko bi bili marveč zaslužili veliko pohvalo.“

„Ej, da bi imel le suknjo zopet celo, klobuk ne pobit in vse gumbes pri obleki ter bule ne na glavi, maral bi za vse drugo, najmanj za pohvalo, za katero si človek še za groš kruha kupiti ne more. Mar mi dajte kupičico brinjevca ali kaj tacega in zraven vogel kruha da se odtišam. Pohvalo pa pustim vam.“

Gospod se mi nasmeje in pravi: „Pri nas ni gostilnica, toraj vam s tem ne morem vstreči. Sicer bi rad storil za vas, kar mi je mogoče —“

„Dobro,“ pravim jaz in izlečem po rokalah strgano suknjo, ktera je bila jako žalostne podobe, „če je taka, popravite mi to-le suknjo ali pa mi dajte novo, da morem zopet med svet! Tudi klobuk gleda po vsih vetrovih, bi bilo dobro, novega kupiti.“

„Vsega tega,“ mi odgovori gospod, „vam jaz ne morem dati, tukaj ni krojačija ne klobučarija. Koliko cenite vam na obleki storjeno škodo?“

„Hm! Naj malo pomislim! Suknja bo najmanj morala imeti nova rokala, klobuk lahko vam darujem, in dve srebrni gumbi pri životniku — hm, naj bo vso skup 16 gld.“

„Šestnajst goldinarjev toraj zahtevate odškodovanja?“ praša gospod in zapiše. „Dobro!“

„Površno, morebiti par grošev več ali manj.“

„Za to tukaj ne gre,“ odgovori gospod in piše dalje.

„Ali zahtevate kaj za bolečine? Hočete, da se vam rana po zdravnikih preišče?“

„Rane nimam, pač pa bulo,“ rečem jaz, „ki bo pa že sama prešla. Saj sem doma pri vasovanji včasih vjel še več, pa je bilo kmalu dobro brez zdravnikov.“

„Koliko hočete tedaj za bulo?“ me praša dalje.

„O gospod, bulo bi vam rad zastonj dal, če ste tako kunštni, da mi jo doli spravite.“

„Ne, ne, pravi gospod, „tako ne mislim. Jaz vas le prašam, koliko hočete za bolečine?“

„O, tudi te prav rad vsakemu zastonj prepustim.“

„Me ne razumite! Koliko bi vam moral dati, da bi hoteli imeti take bolečine, kakor jih trpite zdaj po buli?“

„A tako! No, nalašč se ne dam vsekati, če me pa kdo mahne, potem tudi sv. Peter ne vzame bule proč. Za plačo pa si še nikdar nisem dal mlatiti po glavi.“

„Toraj nič ne zahtevate za bolečine?“

„Kaj bom zahteval? Če položim prav stotak na bulo, se bo morda pomazal, da ga bo še davkar za davke nerad vzela, bula pa me zavoljo tega ne bo nič manj bolela. Najrajši bi tistemu, ki me je vsekal, pokazal, kako trda je kranjska pest.“

„To se vam ne more dovoliti,“ odgovori gospod, „vas bo že pravica maščevala. Toraj 16 gld. zahtevate odškodovanja?“

„Je že dosti, naj bo!“ odgovorim in pomolim roko gospodu. „Le sem ž njimi, potlej si bom dal že popraviti, kar je škode na meni.“

„Počasi, prijatelj,“ to ne gre tako hitro, me zavrne gospod. „Najprej se mora dokazati po sodnijski preiskavi, kdo vam je to škodo naredil, in potem se obsodi, da vam jo plača.“

„In če nima nič?“

„Hm! Pravico imate, po sodnijski poti od njega zahtevati odškodovanje.“

„Če pa nima nič?“

„Hm! Potlej res ne dobite nič.“

„Tak je vse, kakor pri nas. Se lepo zahvalim! Ali smem iti?“

„Nimam več vsroka, vas tukaj pridržati.“

„Z Bogom toraj! Tistih 16 gld. odškodnine pa dajte tistemu, ki za mano pride, ali pa v državno kaso, ktera je tako večidel prazna.“

Pri zadnjih besedah sem imel že kljuko v roki, urno se zmuznem ven in trešim vrata za sabo, potem gledam, kje bi ven prišel, kar se mi tudi posreči. Da bi se strgana rokala moje suknje ne videla, stisnem suknjo pod pazduho in se oziram, kje „Bog roko ven moli“, kakor pravijo pri nas, in ko to zagledam, stopim noter in si dam prinesiti jedi in pijače. Lačen sem bil pa že tako, da sem bil ves pretrgan.

Ko se najem in napijem, vprašam tistega, komur sem vse to plačal, kdaj se pelje prvi vlak proti Trstu.

„Ob devetih zvečer,“ mi odgovori in odteče k drugi mizi.

Jaz pomašim suknjo pod pazduho in grem, zunaj si kupim smodko s slamo, smodko vtaknem med zobe in jo prižgem, slamo pa za ušesa, kakor da bi bil še nedeljski fant. V nekem oknu, kjer je bilo videti veliko druge robe, vidim, da se moj klobuk k viržinki prav nič ne poda, toraj vprašam nekoga, kje bi družega dobil. Pokaže mi štacuno, kjer so viseli različni klobuki, toda tacega, kakor je bil moj, ni bilo videti. Vendar sem zapazil enega, ki mi je bil še precej všeč.

Stopim v štacuno in prašam po ceni. Štacunar me pogleda od nog do glave, potem reče:

„Veljá 7 gold.“

Jaz ga primem, ogledujem, potem rečem: „Toliko ni vreden, pač pa vam dam svojega in še 2 gl., naj bo!“

„Pri nas se na „gliha“, so že trdne cene in ne zamenjava se nič,“ mi odgovori kratko.

„Tak ste pa prav gosposki,“ odgovorim, „kakor v davkariji; tam tudi nič ne „glihajo.“ Pa grem.“

„Stojte malo,“ pravi klobučar, „koliko daste za klobuk?“

„Saj sem že obljubil, 2 gold. in moj klobuk.“

Klobučar vzame moj klobuk v roke, ga obrača na vse strani, potem reče:

„Pet goldinarjev boste pridali.“

„Ne bom jih, ne krajcarja več, kar sem rekel.“

„Za to ceno ga ne dam!“

„Jaz pa ne dam več! Z Bogom!“

„Ej, prijatelj kam se vam mudi? Pridaste 4 gld.“

„Ne solda več, kakor sem rekel.“ Po teh besedah vzamem svoj klobuk in primem za kljuko.

Pa klobučar me vstavi, prime za roko in reče:

„Tri goldinarje boste pa vendar-le pridali, ne?“

Jaz malo preišljujem. Stari klobuk, za ktereга sem dal 2 gld., mi ni bil v tem žalostnem stanu prav za prav za nič, bi mi tudi ne bil nič vrgel, če bi ga bil prodal v stari krami, novi pa je bil vendar-le 3 gld. vreden. Toraj pravim:

„Veste kaj, da ne bova imela ne vi, ne jaz prav, bom pridal 50 kr., pa bo dovolj. Več pa ne dam, pri moji veri da ne!“ In zopet zagrabim za kljuko.

„Imam sicer gotovih 50 kr. zgube pri vsem tem, da cenim vaš klobuk 2 gld., pa naj bo zavoljo kupčije, ker ste tujec. Vzemite klobuk!“

Jaz plačam, pustim svoj klobuk, vzamem novega in grem. Prav lepo se mi je podal, to je res, in predrag tudi ni bil, ker sem bil dobro „zglihal“. Gospóda se ve da, take reči drago plačuje, ker nič ne zna „glihati.“

„Kaj bom pa zdaj počel?“ si mislim, ker je bila ura še le okoli desete, toraj do opoldne še časa dovolj. „Pa saj je Dunaj velik, kar naprej bom šel, bom že kaj videl. Samo da bi dedel, kje sem prav za prav, v mestu ali kakem predmestju.“

Tako pravim sam pri sebi in kolovratim dalje, kakor tam človek, ki nima nič opraviti. Sem ter tje malo postojim, da kaj gledam, tudi se oziram po kakem znanem obrazu, pa ga ni nobenega, še celo noben ni nobenemu podoben.

Če človek na Dunaji brez dela postopa, je vedno žejen, še bolj, kakor če pri najhujši vročini doma na polju dela. Potlej je pa pivo (ali vol) tako dobro, da se ga ne more napiti. Že zopet me mika po vrčku in ko zagledam znamenje gostilnice, alo, le noter! Ravno primem za kljuko, kar se odpro vrata in ven jih stopi nekaj s tako silo, da so me skoro podrli.

„No, no,“ zagodrnjam jaz po slovenski, „ti Dunajčani so ravno taki, kakor pri nas pijanci. Al bi jih dal!“

„Pri moji duši,“ pa se zaroti prvi iz vrste po slovenski, „pri moji duši, hudič naj me vzame, če ni to tisti Pavliha iz Gorenjskega!“

Jaz ga debelo gledam, po on stopi k meni rekoč: „No, kmežka klobuštra, ali te še ni hudič vzel na Dunaji?“

„O, ne še, ne,“ pravim jaz, „boš še ti prej na vrsto prišel. Dokler tebe ne vzame, se ga meni ni treba bati.“

„Kdo pa ste vi, ki ste že na vse jutro pijani?“

„Saj smo lahko,“ se krohota nekdo iz družbe, „saj nam je ljubljanski magistrat dal vsakemu po 50 gld. podpore da gremo razstavo gledat in bomo o nji kaj poročati vedeli.“

„Pa tukaj ni razstava, kar jaz vem,“ pravim jaz na to.

„Kaj boš ti vedel, pri moji duši,“ se zadere zopet prvi. „Na Dunaji je povsod razstava, pri moji duši, povsod! Mi smo se namenili pokušat vino in tako gremo od gostilne do gostilnice in kjer je slab, gremo hitreje naprej, kjer je pa dober, dalj časa postojimo. Pri moji duši, da je tako!“

„Tako je, tako,“ pritrdijo drugi, „Peter Toman, najimenitnejši kamnosek kranjske zemlje, ima danes besedo on je voditelj on bo poročal ljubljanskemu magistratu, od koliko kupic je človek v tej ali oni gostilnici pijan, hehe!“

„Pri moji duši, molči!“ se zadere Peter nad govornikom. „Ali ne veš, da ta kmečki Pavliha vse „Brenceljnu“ pove? Mene je imel že dvakrat v žehti, toda, pri moji duši, če se me še enkrat dotakne — veš, Pavliha,“ se obrne k meni, „to ti povem, molči, če ne — pri moji duši —“

„Pri teh besedah se mu jezik zaleti, da nisem nič več besedice razumil. Pajdaši ga primejo pod pazduho in tako se vleče ta kolona po ulicah dalje, dokler se ne pogrezne zopet v prvo krčmo. Jaz pa grem tudi svojo pot, s takimi gosposkimi prevzetneži, ki preveč kolnejo, kvantajo in se pridušajo, da se kar zemlja trese pod njimi, se ne more kmet družiti.“

Ker sem imel trden namen, z nojo se odpeljati, hotel sem še nekaj Dunaja ogledati, po razstavi se mi niso nič kaj sline cedile, sem je bil že do grla sit. Zato sem jel preišljevati, kaj bi popoldne počel, ker po dunajskem tlaku hoditi se človek prav naveliča, v kaki krčmi ali kavarni pa do večera tudi ne more sedeti.

Tako zamišljen pridem do železnega kolovoza, kar mi šine misel v glavo. „Tepec ti,“ se zmirjam samega sebe, „hodiš tukaj po Dunaji in trgaš čevlje, pa vendar le nič ne veš, kje si. Ta-le kolovoz gotovo kam pelje. Sedi na voz in pelji se, dokler se ti bo zdelo, saj ne bo tako drago, da bi premoženje zapravil.“

Prašam toraj prvega, ki memo pride, kako bi prišel do tistega voza, ki se bo tu po tem kolovozu peljal,

„Le z mano pojte, saj imam jaz ravno tisti namen,“ mi odgovori prijazno, jaz stopim za njim in kmalu stojiva pri tablici, kjer je, kakor mi pove, postaja. Med tem ko čakava voza, me izprašuje mož, od kod sem, kaj imam na Dunaji opraviti, če sem prišel samo razstavo gledat in kam se hočem zdaj peljati. Jaz mu prav kratko odgovarjam, na zadnje vprašanje pa pravim: „Peljal se bom, kamor bo voz hotel, nimam posebnega namena, le da mi preteče čas, ker mislim nocoj domu odriniti.“

„Kako se lepo vrajma!“ pravi on vesel, „tudi jaz ne vem, kaj bi do večera počel, da-si mi je Dunaj znan. Če vam je ljubo, ostaneva skup in greva malo v okolico, n. pr. k cesarskemu gradu v Šenbrun vrt in zverine gledat in dolg čas preganjat.“ (Dalje prihodnjic).

Zeló zmedene novice.

Mladoslavenci imajo največi upanje, da bo Hohenwart na Notranjskem voljen. — „Stare“ na vso moč skrbi, da bi se njihov kandidat dr. Zarnik v gorenjskih in notranjskih mestih s svojo kandidaturo strašno ne blamiral.

Slovenski kandidat za Dolenjsko, znani g. Dežman, vitez Grabljež je obljubil volilec, da se na Dunaji ne bo prej vsedel, dokler ne bo Slovincem vse dovoljeno, kar zahtevajo, in da bo zbornici rajši spanje odnesel. — Po nemškutarjih za Gorenjsko postavljeni kandidat, gosp. dr. Po-

klukar, je bil te dni na Dunaji, kjer mu je vlada obljubila, da hoče njegovo kandidaturo na vso moč podpirati.

Dr. Vošnjak, znani klerikalni kandidat za Celjsko okolico itd., kateri je, kakor znano, sprožil misel, da se na Golovcu zida cerkev njegovemu patronu sv. Jožefu, se je zavezal te dni z besedo, da bo šel na Dunaji vsaki dan prej k maši, kakor v državni zbor. — Znani sovražnik in zaničevalec duhovnov, g. dr. Costa, je te dni pred tistimi, o katerih misli, da ga bodo volili, javno izrekel, da na vse nič ne drži, kar duhovščina „čenča.“

Ker „Slov. Narod“ in „Tednik“, kakor znano, vedno le z duhovščino držita in za papeža denarje pobirata, so sklenili nekteri državnopravne stranke, ustanoviti drug list, kateri se „farjev“ ne bo bal in jim povedal, „kar jim gre.“ Dr. Zarnik in Vošnjak se tega lista na vso moč veselita. Izdatna podpora od vlade mu je gotova.

Krišpin Krišpovič.

Nego dr. Mošnjak, obrnivši bradato sprednost svojega zabuhlega obraza proti zbranim v tisti Postojni, kar je tistemu, kateri namen ima, spustiti kakoršen koli govor iz nevidne notrajnosti svojega srca s pomočjo gibajočega se urnega ali počasno tekočega jezika, toliko spodobno, kolikor za častenja poslušalcev in navadne manere voljo tako rekoč že samo po sebi zapovedano, — začne govor, katerega tukaj, kolikor mi ga je v takih govorov že naveličanem spominu ostati moglo, javno priobčiti se nikakor premissljevati ne mislim.

„Denes,“ začne Mošnjak v na štajarsko zavitem narečji njegove navade, „denes je tudi tej sicer do zdaj ne še liberalno-znani Postojni došlo pravo izveličanje po obiskajočih jo liberalnih misijonarjih ne tistega jezuitskega reda, katerega mi toliko sovražimo, kolikor nas veseli, da se mora spraviti iz Kranjskega isto tako, kakor smo morali mi liberalni misijonarji iz Štajarskega — (kisló držeči se tisti Jurčič ga sune za opazke voljo pod noge) — hm! hm! Da, kakor smo morali mi iz Štajarskega priti med vas, oznanovat vam pravo vero, ker na Kranjskem razen tistega vam slavno znanega, po vsem svetu, celó po južni Ameriki in severni Avstraliji slovečega dr. Zarnika ni nobenega pravega svobodomaslenega svobodnjaka in enako hitrih nog napredovajočega omikoljubnega rodoljubčeka, kakor dr. Razlagovič, katerega vam danes jaz in moji tukaj iz glasovalnega in kričalnega namena nazoči politični in osebni prijatelji za poslanca državnega zbora postaviti milostljivo blagovolimo na tistega Hohenwarta mesto, kateri takrat, ko je sedel na jako ugodnem stolu ministerskega predsednika, ni porabil ponudene mu prilike, da bi bil mene ali dr. Zarnika v ministerstvo poklicati si izmisliti pamet imel. Zatega ne poklicanja naših osebosti v ministerstvo voljo se sme reči, da Hohenwart za Slovence ni ničesar storiti skrbi imel, ker je naju pustil na tistih politično ne važnih stopinjah, katero sem si jaz pribojeval po dobrovoljnosti in milosti tistega po meni nič čislane dr. Coste, Zarnik pa vsled svojih nenavadno velikanskih juridičnih ali pravdoljubnih vednosti. In tako ne morem trpeti, da bi se v naši Notranjski zemlji ta Hohenwart za državno-poslanskega kandidata priporočati ali celó voliti smel, marveč dr. Razlagovič, kateri se je v zadnjem zborovanji kranjskega deželnega zbora tako značajno in od pr-

vakov neodvisno obnašati pogum in politično zrelost imel. (Klici: Ali imaste tako kratek spomin?) Ne, jaz nimam ničesar kratkega, jezik, ušesa, spomin, vse mi je primerne in jako potrebne dolgosti, da me vsak ne precej spoznati nikakoršnega izgovara nima. Oziroma na vse po mojem bistroumno liberalno mislečem jeziku v zavrženje Hohenwarta in priporočenje dr. Razlagoviča navedeno zahtevam od vas, ki niste več trezni in neprijetne trebuheve praznote, da zakričite iz svojega ne več suhega grla globoke globočine:

„Živijo prečastiti in veliko večje slave, kakor je že ima, vredni gospod dr. Mošnjak — to se namreč jaz biti vljudno blagovolim, — živi sluga Jurčič, držeč pri pisanji mi pero, in živijo dr. Razlagovič, zadnji le zarad tega, ker se mu je v naših očeh za kljubovanja „starim“ voljo milost najti posrečiti primerilo.“

Na kar nekteri, katerim v želodcu pajki presti niso imeli več prostora, zagromijo tako, kakor pri padu „vseh devetih“ na kegljišči: živijo!

Jaz pa se obrnem do svojega soseda z vprašanjem nikakoršnega političnega pomena: „Ali ni tukaj kje,“ vprašam, „kaka bombaž ali pavolo prodajoča štacuna, v katero bi se jaz podal za zamašenja in ozdravljenja svojih takih zborov še nenavajenih ušes voljo?“

Se vzdigne moj sosed prijazno postrežljivih nog in me pelje vljudnih korakov v štacuno bombaž prodajočo, kjer si zamašiva oba ušesa, potem se podava v gostilno iz vtisk tega zbora z dobro kapljico in okusnim mesnim grižljajem izbrisati namerjenega namena, kar se nama tudi posreči, ne da bi rekel za drag denar.

„Kaj mislite vi, mož ne brez vse politične zrelosti in kraške zemlje rojaku podobne postave in obleke, o tem Mošnjaku povsod naprej silečega in ponujajočega se značaja politične nagajivosti?“ vprašam jaz svojega spremljevalca.

Pravi on: „Hm! hm!“ pravi, „tako se obnašajo tisti iz Laškega ali Nemškega k nam prihajajoči mazači, kateri zobe dreti brez bolečin znati se bahajo na vse grlo kričajoči, ali pa kako mazilo nič vredne vrednosti in bolezní neškodljive značajnosti hvalisajoči priporočevati na vsa usta si prizadevajoči, kateri pa le nevedne ljudi lahkovernega babjeverstva opeharijoči jih na limance vjeti srečo imajo.“

„Hm, hm!“ si mislim jaz sam pri sebi, „če mož priprostega, zarad tega pa nič manj bistrega uma, tako naglo spozna Mošnjakovo značajnost, bom pa jaz odrinil po nagli železnici, da mi ne bodo ljudje nagajali, da sem šel v Postojno iz kakega medveda gledajočega ali celó Mošnjaku svoje priznanje skazati hotečega namena.“

Tista hitra železnica privleče me v Ljubljano, kjer si brž izkrtičiti hitim postojnski prah, da bi na meni ne ostalo nič po Mošnjaku dišečega in v očeh slavnega občinstva navdušenost za Mošnjaka mi očitajočega.

Ampak tista politična radovednost me žene Veliki Šmarni dan v tisto Škofjo Loko loško-smojkine znanosti po svetu, kamor peljati se hotečega potisne me tisti železniški konduktér malo olikanega izrazovanja v z različnimi osobami natlačeni oddelek voza, katerim ljudem se bere na politično-jezno skrčeni koži obrazov, da so politikovalnega poklica. Stiskajočega se v kot me dregne oseba človeške podobnosti in po kozah snedene kože na srditem obrazu ter sodo-okroglega života valilne se podobe v rebra s politično-resnem nagovorom:

„Greste v Loko?“ me vpraša.

„Peljem se v Loko,“ povdarjam jaz pokazati hoteč, da tudi v gospodarsko-vozilnih natančnostih nisem novinec.

„Dobro!“ vsklikne, „tudi mi gremo v Loko! Kot olikanemu človeku političnega sočutja vam bo znano, da bo danes v Loku volilen shod dr. Zarnika za poslanskega kandidata dr. Costi nasproti postavljajočega namena.“

Pristavim jaz: „Ste mar Vi tistega dr. Zarnika osebnost znane značajnosti?“

„Da!“ vsklikne, „jaz sem tisti Antikrist, ki ima namen spodriniti zveličarja dr. Coste poslanske namene in prizadevanja. Saj greste tudi vi v Loko iz mene častilnega namena, ne?“

„O se ve da!“ hitim jaz poprijeti besedo in potem nadaljujem z molčanjem.

Se obrne on zopet k meni s po moči prijazno biti hotečo besedo in pravi: „Boste tudi Vi za-me glasovali?“

Vskliknem jaz: „Nimam pravice veljavnega volilnega glasovanja v Loku.“

Na kar on hitro: „Nič ne dé,“ vsklikne, „saj se jih tudi tukaj pelje mnogo enakih nepravnic, pa vendar iz za-me glasovajočega namena.“ Si mislim jaz sam pri sebi, toda prav tiho, da me še zraven sedeči dr. Zarnik slišati ni v stanu: „Če se na volilne shode največa truma glasovati za sklicatelja hotečih že sabo pelje ali žene, potem volilen zbor po svojem namenu sklicati in sestaviti ga iz za takega mladostlovskega kandidovalca vnetih ustmeno glasovajočih, če tudi vsaj v tistem kraju ne volilne pravice imajočih „veljavnih volilnih mož“, kakor se izjaviti tisti „Narod“ tako bahajočo se predrznost imeti se ne sramuje, — nikakor in nikjer koli težavno biti ne more, posebno v hiši gostilničarskega poklica ne, kjer se sme vsak, kdorkoli, zbrati, ki za vino dati tim voljo, čim novce ima.“

Na kar dr. Zarnik, ker ni ničesar slišal, nič ne vsklikne, pač pa se oglasi piščalka ušesa-tržne sile pri mašini, naznanovajoča Skofji Loki naš slavni prihod. Stopivši iz kolodvora zagledamo zunaj železniške postaje nekoliko voz, pripeljavih se iz za denar vsakega v mesto peljati hotečega namena, nego dr. Zarnik pravi meni širokoustnega glasa:

„Glejte, ti so prišli iz nas sprejemajočega in pozdravljajočega namena! — Može volilnega poklica,“ jih nagovori dr. Zarnik, trdno se vstopivši; „Vas je poslala Loka, da peljete v mesto Naša slavna telesa, kar razodeva politično zrelost in ne od farjev odvisno samostojnost Naše mladostlovske omike.“

Na kar voznik muzaje se: „He, he!“ pravi, „jaz pridem k vsakemu „cugu“ in peljem v Loko vsacega, kdorkoli mi plačati vožnjo svojo voljo prej ustmeno izreče, ali še bolje, naprej položi mi v roko petero srebrnih desetih ali pa papirnati goldinar, iz katerega mu potem jaz 50 kr. nazaj dati se nikakor ne branim. Se boste peljali?“

Nego dr. Zarnik, po teh besedah z mrzlo vodo politične podobnosti, stopi na drug voz, vsi drugi se posedemo po drugih vozeh, enako vrbcem po grmih, in pripeljemo v Loko volilni shod. Ljudsko občinstvo ravno pri deseti maši bivajoče, nas ne vidi, nego nekaj gosposkih mladostnih suknjačarjev ali škriccev, med mašo radih po gostilnicah se poskrivajočih in posedajočih, kar pa dr. Zarniku nikakor ne brani, da jih povabi k volilnemu shodu in pridrži tudi kar voznike nas v mesto pripeljavše, „da nas bo več“, kakor naučeno vsklikne. Pozneje prišlo jih je še nekaj, mislečih, da se je pripeljala kaka „komedija“ iz radovednosti gledati jo hotečih, ali da bo kak omikan medved plesajoč se videti mogel.

In tako nas je bilo vsih skup blizo 20 slavno znanih veljavnih volilnih osebnosti iz kočijaškega, natakarskega, „Narodu“ poročevajočega, postopaškega nemškutarskega in liberalno-slovskega stanu, na katero sestavljenost dr. Zarnik jako moški biti vso pravico imeti sme.

Na to vstopi se Zarnik ponosne ošabnosti s 180 funt. težko veljavnostjo pred zbrane pivce volilce in začne širokih ust uni in isti govor, katerega temeljitost je že zadnjič dokazal „Brenčelj“, na katerega ima slavna c. k. policija vedno piko, kar pa nikdarkoli in nikakorkoli nikomur braniti ne sme in ne more, naročiti si tega pikajočega „Brenčelja“, kedarkoli, kamorkoli in za kolikor časa koli se komu poljubiti utegne.

Rešpehtarjova kuharica.

Sej pravim, svet je zdej že toko ferderban, de se človeku kar gravža. K' sem bla jest še mlada — se reče, mlajši kakor sem zdej, stara še nisem —, so bli le ta mlad ldje toko neumni, de so se zaljubil, polej de pa s svojo šocko skoz šli, al koker se reče belj zastopno, skrivej v drug krej potegnili. Pa sta bla več tal oba ledek stanu, mlad dedec pa ni nikol stare babe izpeljal, ne zato, k' se to ne šika, ampak belj zato, k' to ni nič natirle. Zdej pa se gode take reči, ki bi jih človek ne verjel, če

bi jih tud v cajtengah al kakšnih bukleh bral, koker kaže ta pergodba, k' se je glih ta cajt v Ibljan zgodila.

Na tist erjal-šol, k' štedentje ne štedirajo za gospode, je bil en profesar, prov hud meškutar, pa še mlad in je imel prov fletno mlado ženo, jo jest poznam. Pa je vender zahajal k' tist derehtar, k' je mož derehtar ene druge kautmanske šole in tud' hud meškutar, in je, kdo ve kaj, tribal ž njo. Jest samo tolk vem, de je ta profesar, k' se je mende Vonpergár pisal, enkrat per gun frav eno kršenco preč dal, ker mu je bla pretrcijalska, potlej je pa po cel Ibljan iskal druge, ktera b' ne hodila nikol v cerkev in bi bla čist ajdovska. Dolg ni nobene dobil, polej se mu je pa vender ena vramala, k' mu je vse to obljubila. „Gliha skup štriha“, prav en pregovor, to se je pa tud tukej pokazal. Kakeršna frava, taka kršenca.

Kmal potem je pa obeh, te že čez 40 let stare frave derehtarce in pa tega omoženga mladga profesarja zmanikal, zginla sta, koker kafra. Ldje, desglj so že vsi vedli za ta bindel-bandel, vender niso še kaj taga mislil, kar pride tam od murja, že preden se gre na barko v Ameriko, pisanje na derehtarja od njegove frave in na profesarco od njenga moža, de nej se imata, kakor četa, de sta ta dva sklenila med seboj nov zakon, s katerem gresta v Ameriko. Frava derehtarca ni razen moža in otrok nič doma pozabila, vse, kar je mogla kej vrednega doseč, je seboj vzela. Če je profesar razen svoje žene še kej doma pozabil, to se ne vé. Zdej sta pa oba že Boh ve ke.

Vidte, toko se godi per tistih, k' čejo našo mladost v tistem meškurskem gajst gor zredit in vero gonjo iz šole. To so frihtelc ta nove šole. Ko b' bil ta profesar znal ta osmo zapovd, b' se ne bil toko avfiral z ženó družga. O, le tribejte toko, le!

In kej taga se je zgodlo v meškurskih familjah, v slobenarskih jest ne vem, de b' se kdej moglo, zato k' so Slobenarji vender še kršanski. Ta nov Slobenarji so scer tud že mal naródni, pa mislim, de vender ni nobeden toko persmuknjen, de b' s staro babo kterga družga v Ameriko potegnili, kar je po vrh še tud velik naglaven greh. Pa bo že skusla, kaj je strila; k' se jo bo profesar naveličal, pa jô bo pustil tam v Amerik v kakšnem kot ke; potlej jo bo morbit greval, pa bo prepozno.

Ja, ke b' grevenge ne blo, b' še marskdo kej naštimal. Tud jest b' še kej družga povedala, pa b' me vtegnil potlej grevat, če b' Ahčina razicala. Zato pa neham svojo plavšengo, bom pa drug bart še kej povedala, če se kej pergodi al mi pa kej španskega na misel pride. Adijo za ta cajt!

Pogovori.

Tone. Zakaj neki nemčurji po nekterih kmečkih občinah niso postavili nobenega kandidata za državni zbor?
Tine. Menda za to ne, ker se nočejo v državnem zboru poganjati za kmete.

* * *

Jože. Zarnik bo po gorenjskih in notranjskih mestih gotovo voljen.

Jaka. Tako gotovo, kakor je res, da je on nesebičen človek, ki ni še nikdar le na svoj prid gledal.

Jože. Ali misliš, da on ne gleda na svoj žep?

Jaka. Čemu? Saj vé, koliko je v njem. Boljši je gledati po drugih žepih.

* * *

Tine. „Narod“ ne prekličje svoje laži, da ranjki Lésar ni „Matici“ nič zapustil. Ali ni to grdo, obrekovati še mrtve? Ni to nesramno?

Jože. Grdo? Nesramno? Ne, to je naravnost „narodovsko.“

* * *

Tone. Mladoslóvenski liberalizem se tedaj vedno dalje po svetu širi. Nazadnje se bo vendar-le razširil.

Jaka. Nič se ne boj. Ta liberalizem je tak, kakor dim: kedar se je ves in zadosti razširil, ga pa nikjer nič ni.

Slava vladi!

Kranjsko deželno predsedništvo v Ljubljani je poslalo vsim okrajnim glavarstvom ukaz, da opomnijo podložne uradnike na prisego in volijo vladi ljubega kandidata, — s pristavkom, da se mora vsak, ki bi volil nasprotno temu ukazu, hitro naznaniti deželnemu predsedništvu.

Naj mi še kdo čez vlado zabavlja! Ali ni ta ukaz salamensko dobrovoljin? Vlada zahteva, da se vsak uradnik, ki bi po svojem prepričanju volil Slovence ali ne pomagal prekucniti ga, naznani predsedništvu, gotovo le zarad tega, da se bo tak uradnik posebno pohvaliti in hitreje na višo stopinjo potisniti mogel. Res, da tega stavka ni v okrožnici — ker ga je najbrže len ali nevkreten pisar izpustil, — vendar si ga vsak lahko zraven misli, ker vlada nima nikdar in nikjer slabih namenov.

Jaz ne vem, zakaj se ljudje nad to okrožnico spodtikajo!

Nekdo, ki o vladi veliko vé.

Zakaj uradnikov ne voliti.

(Pogovor priprostega kmeta z bolj izobraženim sosedom.)

Kmet. Zdaj človek res ne vé, koga bi volil; toliko se jih priporoča, da si še imen ne morem zapomniti.

Sosed. Toraj se še niste za nikogar odločili, ne za nemškutarja, ne za Slovence?

Kmet. Kaj je to vse meni mar? Saj me tako potlej ne ta ne uni nič ne praša in davki so vedno viši, naj sedi za nas nemškutar ali Slovenec na Dunaji. Pa še te zamere! Jaz bom volil kakega okrajnega glavarja, mi vsaj ne bo mogel nihče nič reči.

Sosed. Pač, potem še le bo zamera. Pa menda tudi veste, da ni dobro uradnike voliti, in okrajni glavar je tudi uradnik.

Kmet. Še večih eden. Pa zakaj bi ne volil glavarja? Saj na Dunaji še več veljá, kakor kak drug, ki nima nobene oblasti?

Sosed. Poslušajte me in odgovarjajte mi na kratka vprašanja, bova precej skup. Od koga dobiva uradnik svojo plačo?

Kmet. I no, če je cesarski, od cesarja.

Sosed. Ni res, cesar nima toliko denarja, da bi vse svoje uradnike iz svojega žepa plačeval.

Kmet. Pa iz kase.

Sosed. Iz kase, to je. Kdo pa polni to kaso, da ni prazna?

Kmet. Dohodki iz cesarstva ali naš davek.

Sosed. Kdo tedaj prav za prav plačuje cesarske uradnike?

Kmet. Na ta način mi, ki davke plačujemo.

Sosed. No, glejte, sva že skup. Ali more tedaj cesarski uradnik, bodisi kakoršne koli vrste, na to delati, da se kmetu davek zmanjša?

Kmet. Bi ne bil pameten, ako bi delal na to, da manj pride v tisto kaso, iz ktere on plačo vleče. Jaz bi tudi ne odvrčal vode tistemu studentu, iz kterega zajemam.

Sosed. Taka je! Ali boste zdaj še okrajnega glavarja volili ali sploh uradnika?

Kmet. Porežite mi ušesa, če ga bom! Saj me ne trka luna.

Štremajerjevi groši.

O tem jako srbečem predmetu je došel „Brenceljnu“ od nekoga pičenega v zadnjem listu sledeči dopis, kterega priobči po volji pisatelja neostriženega in neobritega, kakor ga je prejel. Svoje misli izrazi le v majhnih opombah.

Odperito pismu „Brenceljnu“.

Nesmem Ti dragi Brencelj! zamolčati, da sim se prav jako čudil, ko sim se v Tvojim zadnjim listu st. 13 in 14 v dopisu: „Štremajerjevi groši“ prepričal, da imaš Ti, pri vsem tem, da si jako nadležna muha po svoji natori, vendar le več prizanesljivosti do svojiga bližnjiga*), kakor Tvoj ljubi g. dopisnik o St.***) grošov, kteri me je, ako ravno dolgo suknujo nosi****), po vsim svetu in na vse usta razglasiti hotel, — nar berš iz preblagega namena, — za kar mu Bog*****) plati.

Vsled Tvoje omenjene prizanezljivosti se za gotovo nadjam, da boš v svojim prihodnjim listu svojimu g. dopisniku o) „St. grošov sporočiti blagovolil, da če mi spriča resnico¹ tega kar je pisal, to je, če mi spriča: 1) da sim letos vis. c. k. Ministerstvo za 500 fr. podpore prosil², 2) da sim lansko leto svojo sestro omožil in ji v 2 obrokih 1000 fr. izplačati obljubil³, 3) da bi bil jest kdaj kakimu gospodu nevošljiv, če je imel tudi 6 krat tako dolgo zlato in⁴ sreberno urno verižico, kakor je moja, 4) da sim Binkoštni terek⁵ par volov za 300 gl. prodal, 5) da sim večkrat v R. pri svojih dobrih prijatljih, kakor pa v tamošnim farovču kosil⁶, 6) da mi je kaj o naročenim Šampanjcvu

*) Ne zamerite, moj bližnji je gosp. Ahčin in državni pravnik, ktera me imasta jako rada.

**) Zakaj se bojite izreči ime „Štremajer“? Kdor groše deli, ni h

***) Toraj molčite, kteri nosite dolge suknuje, ali pa si napravite krajše!

****) Zdaj plačuje Štremajer.

¹ Ali ne veste, da „Brencelj“ laže?

² Jaz bi bil prosil še za več, se vsaj izplača.

³ Ali je to kaj sramotnega? Koliko je nam že obljubilo ministerstvo!

⁴ Tedaj dve! „Johan“ na starem trgu jih ima še več.

⁵ Na dnevu v takih rečeh ni ležeče.

⁶ Ali je to greh? Še bolje za krčmarja in „farovž“, le za kuharico morda ne.

znano⁷ in pa 7) da sim se jest kdaj zoper našo národno reč obnašal⁸, če mi tedaj vse to spriča mu hočem berž izplačati: 1) vsih 500 fr.⁹ za ktere pravi, da sim letos vis. c. k. M. prosil. (Prosil sim pa v. c. k. deželno vlado za 300 fr. in sicer zato sim prosil, ker je vsakimu prosto¹⁰ prositi ali ne prositi. Jest sim in ostanem prepričan, da imam prav, ker sim prosil in tudi pustim prav rad g. dopisniku veljati, da ima tudi prav, ker ni prosil in tako imamo oba prav¹¹ in tudi vem, da se ne bo ne za-to, ker sim jest prosil, in gospod dopisnik ni prosil politika niti na slabše niti na boljši obernila¹². Tedaj čemu tolikonepotrebni, lažnjivega, obrekljivega¹³ ropotanja zlasti, ker so naš mili knezoškof v svojem raspisu do 3. junija 1873¹⁴ to reč pojasnili in vsi duhovšini to¹⁵ prošnjo priporočili? Ali ima mar g. dopisnik svojiga visokoučeniga in bistrourniga zdajnega Ljubljanskiga knezoškofa za zapeljivca v ti zadevi etc.?¹⁶ — 2) Mu hočem izplačati 1000 fr., ktere imam po njegovih mislih¹⁷ svoji sestri v 2 obrokih izplačati. 3) Mu dam svojo kratko zato urno verižico¹⁸. 4) Mu hočem izplačati 300 fr., ktere sim kakor pravi, za bin-konštni terek prodane voli dobil¹⁹ (zaktere pa jest ravno toliko vem, kakor za svojo smertno uro).in 5) mu pre-pustim ves noročen Šampanjevec²⁰. Glej dra-gi²¹ Brencelj! kako dober²² sim jest svojimu dobriemu prijatlu Tvojimu dopisniku, da sim mu vse to plačati obljubil kar je Tebi o mojim bogastvu zavidljivo sporočal, če mi le spriča za resnico to kar je pisal. Sporoči dragi²³ Brencelj! vse to svojimu dopisunu in povej mu tudi ob enim, da mu pri vsem tem, da se mi sovražniga kaže vender le serčno privošim, da bi on s tako dobro in lahko vestjo vžival to, kar je po vpljivu svojih dobrih prijatlov dobil²⁴, kakor bom jest vžival to, kar upam po svoji prošnji prejeti,²⁵ če pa nič ne dobim, me naj pa miluje²⁶, kakor tudi jest njega miljem, ker ne mora več pri svojim navadnim financ-mini-

⁷ Človeku ne more biti vse znano.

⁸ Ni nikdo trdil in bi tudi ne bilo lepo.

⁹ Kako, če niste prosili za toliko?

¹⁰ Res je, žandarjev še gosp. Fladung ni po nikogar poslal, ki ni prosil.

¹¹ Jaz tudi.

¹² In če bi prav Vi ne bili prosili, bi bilo tako. Res je!

¹³ Če me gosp. dopisnik zarad teh besed toži, Vas bom imenoval pri sodnji kot pisatelja tega članka, potem bova na Žahjeku potrebovala Štremajerjevih grošev za ričet.

¹⁴ Na dnevu ni nič ležeče.

¹⁵ Ktero? Vašo?

¹⁶ Gospod dopisnik, čujte!

¹⁷ Ne po njegovih mislih, po ženitnem pismu, je rekel g. dopisnik.

¹⁸ Le pó-njo, gosp. dopisnik! Potlej je pa pri meni še neka gumba (knof), o kateri ne vem, komu bi jo izročil. Poslana mi je bila iz Vašega kraja. Kaj bo ž njo?

¹⁹ Če jih on noče, bom jaz tako prost.

²⁰ Še mene povabite zraven, jaz ga znam tudi potegniti.

²¹ Hm! 3 gld. na leto, nisem ravno tako drag, ne!

²² Vas še nisem pokusil.

²³ Glej opazko 21.

²⁴ Kako ste dobra duša! Če bi bil on to vedel, gotovo bi Vas bil drugače opisal. Jaz mu bom rekel, da Vas gre prosit odpuščen ja.

²⁵ Srečen človek s tako lahko vestjo, ktero ima izmed duhovnikov dozdej le 45, dasiravno so nekteri izmed njih sicer „težki.“ Povejte, kje se dobi ta vest?

²⁶ Krokodiljeve solze bo pretakal.

stru²⁷ izdatne podpore dobiti. Toliko sporoči dr.²⁸ Br. I svojimu g. dopisunu enkrat za vselej. Da si mi zdrav²⁹

J. K.
župnik³⁰.

Telegram iz Dunaja.

Ministerstvo je ukazalo uradnijam, slovenske kandidate pri volitvah pod-erati.)*

„Brencelj“ piše:

Gosp. Dolinarju, župniku na Trati. Z veseljem pritrdi „Brencelj“, da Vi niste med prosilci za Štremajerjeve groše. Tudi gosp. Poklukar, kaplan v Dragatušu, je bil po krivem te beračije obdložen, in gosp. Kaplenk, župnik v Blokah, ki je, kakor prejšnji, lani prosil, se je letos zbal, ker je bôje slišal, da je nekemu, kateri je lansko leto prosil in dobil podporo (g. I.), poginil najlepši junec, morda je prišel kak „groš“ med mrvo, ktera se mu je pokladala. Ravno tako je prišel gosp. M. Jereb, župnik v Javorjah, med prosilce, kakor Pilat v „vero“, ker njemu ni bilo prišlo nikdar na misel, vstopiti se v vrsto beračev. To naj bere vsak, komur se zdi zanimivo.

Gosp. Janez Korošec v Št. Petru. Kako li ste zadnje črke „J. K. v Št. P.“ ná-se obrnili? Izbrisani ste že davno iz vrste mojih prijateljev, z Vami se toraj več ne menim. Tisti, komur je bila pisana opomba v zadnjem listu, je ves drug, od Vas vsaj tri dni hodá daleč. Toraj potolažite se in prihranite si stroške nepotrebnih pritožeb v „Slov. Narodu“, ktere-ga s tem nepotrebno podpirate.

Gosp. J. Ž. v Št. P. (v severni Ameriki). Ali ne veste pri Vas v Ameriki kakega kraja, kateri bi volil dr. Zarnika v kak državni zbor? Pri Vas se demokrati bolj čislajo, kakor pri nas, toraj prosim, naznanite mi, če bo kaj pripravnega za-nj. Da ste mi zdravi!

Gosp. P. J. v A. (Egipt). Pri Vas bi morda pod poslansko kapo spravili našega Broliha in Suppppana. Morda Turki vedo bolj čislati zmôžnosti teh dveh gospodov, kakor mi, ki pravimo, da smo kristijani. Prosim odgovora!

Vsim svojim. Tudi ta list se je nekoliko zakasnil, ker je lesorezec na Dunaji jako počasen, tako da naročene podobne še zdaj niso izdelane. Ker gre „Brencelj“ te dni sam na Dunaj v razstavo, si bo poiskal hitrejšega, bolj zanesljivega, da zopet pride v navadni red in more izhajati po dvakrat na mesec brez zamude. Ker pa gre na Dunaj, prosi vse tiste, ki so dobili opombe in še niso nič poslali, da mu vsaj zdaj pošljejo, kajti na Dunaji je drago, to Vam je povedal Pavliha. Naj ta beseda ne bo bob ob steno!

²⁷ Glej, glej, gospod dopisnik, tak tič ste? Sami vlečete podporo od (financ) ministra, druge pa grajate, da se do ministerstva obračajo. O, o!

²⁸ „Doktor“ ali „dragi“? Kaj pomeni ta „dr.“? Prvi nisem, zarad drugzega glej opazko 21.

²⁹ Sem, hvala Bogu in Vam za srčno vošilo! Jaz mnogo prenesem, to kaže Vaše pismo.

³⁰ Ne zamerite, da sem Vaše „poslano“ s tolikimi ocvirki zabelil. Jaz in moji prijatelji smo navajeni na dobro zabeljene žgance, suhih ne jemo radi. Sicer pa moj namen ni bil, Vas žaliti ali celó okresati. Sem predobra, muha.

„Brencelj“.

*) Škoda, da je telegram nekako nejasen, ker se je najbrže po poti popačil! Tako ne vemo, ali se glasi beseda **podperati** ali: **poderati**.